Ч. 225 Пятниця 9 (21) жовтня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — З буджетової комісиї. — Замах на цїсаря Вільгельма).

На понеділковім засїданю палати послів предложив мінїстер торговлї проект закона о розширеню порту в Триестї. По інтерпеляциї поставленій пос. Лехером і тов. в справі слїдства против австрийского товариства виробу оружия відповів мінїстер судівництва др. Рубер на кілька внесених перед тим інтерпеляций. І так насамперед на інтерпеляцию посла Лехера що-до перенесеня судового ад'юнкта Ф. Маркеттіото з Ярославиць до Остобога. Против того ад'юнкта внесено богато жалоб, котрі мінїстер подрібно вичисляє; его перенесене мусїло наступити з огляду на добро служби і на правильний хід судових справ. Дальше відповідає мінїстер на ріжні інтерпеляциї в справі рескрипту мінїстерства судівництва до судових урядників. Бесїдник признає, що такий рескрипт справдї видано, а причиною того було спостережене, що деякі судові урядники мішають ся до полїтичної аґітациї і партийних борб в спосіб, що може пошкодити поважі судейского стану і довірию в справедливість. Рескрипт не дотикає цїлого судейского стану, лиш звертає ся виключно против тих, котрих поведене поза урядом викликало его. На питане пос. Ґросса, хто суть ті урядники — відповів мінїстер, що імен не виявить, бо то річ не призначена до публичного оголошеня. Однако то певне, що без конечної потреби такий рескрипт був би не появив ся. Дальше заперечив бесїдник немов би его осторога нарушувала в чім небудь закон, обмежувала горожаньскі права судиїв, або нарушувала запоручену їм основними законами независимість. Нема нїякого сумнїву, що право свобідного висказуваня своєї гадки мусить бути з природи обмежене якимись границями, котрі для кождого горожанина становлять карні закони, а для судового урядника ще й заприсяжений обовязок по уряду. Він повинен також і поза урядом оминати всього, що може захитати довірие до его судейскої дїяльности, або зменшити поважане для судиїв. Вкінци заявив мінїстер, що буде строго держати ся виданого рескрипту і навіть не думає о тім, щоби его відкликувати, як того домагає ся опозиция.

По відповіди мінїстра приступлено до дневного порядку. Першою его точкою був вибір члена депутациї квотової на місце посла Діпавлього.

Відтак розпочала ся дальша дебата над буджетовою провізориєю.

Перший забрав голос молодоческий посол Странский. Він виступив остро против нїмецкої опозициї і закидав їм, що своїм поведенем в парляментї доказали, що теперішна конституция не відповідає вимогам часу і що треба єї змінити. „Чого то ви не доказували — говорив між иншими пос. Странский — як появили ся язикові розпорядженя, що суть ледве дрібною частиною нашого права. Кілько то ви намучили ся нас поіменними голосованями, аж вкінци вхопились ви насильства! Кидали ся на президию, виривали президентови дзвінок і грозили ему так, що аж полїция мусїли вступити до парляменту. Але ви програли партию і мусите признати, що обструкция була злою дорогою і хибною. Ви звалили кабінети Badенього і Ґавча, але тепер сидить перед вами кабінет, в котрім — як бачите — єсть член ненавистного вам сторонництва молодоческого і член католицкого сторонництва народного, з котрим ви також завзято бороли ся.... Коли Нїмцї говорять, що переведенє язикових розпоряджень єсть противне інтересам держави, то лиш пуста балаканка. Поведенє лївицї і обструкция против угоди коштує австрийскі народи мілїони. Сторонництво, що так поступає, що обертає ся до заграницї і призиває звідтам Нїмцїв, таке сторонництво не гадає поважно о одноцїльности держави. Вкінци заявив бесїдник, що его сторонництво підпирає правительство не тому, що член того сторонництва засїдає в кабінетї, але в надії, що то буде правительство народної рівноправности та полїтичного і економічного поступу.

По Странскім промавляв нїмецкий поступовець Пферше і полємізував з попереднім бесїдником. Нїмецкий нарід стоїть супротив держави і кабінету ґр. Туна з недовірєм і огірченєм. Опозиция нїмецка занехала обструкциї не з огляду на ґр. Туна, але в інтересї держави, бо Нїмцї чують потребу угоди.

По промові Пферштого повідомив президент палату, що на місце бар. Діпавлього вибрано президентом квотової депутациї посла Катрайна.

Відтак поставили посли Богданович і Білиньский нагле внесенє о зараджене нуждї погорільцїв в Пацикові а пос. о. Фішер таке саме внесенє о реґуляцию плат капелянів, п. Шаєр о знесенє рогачок, а п. Мерунович о опіку над рільництвом, промислом і торговлею. — По кількох інтерпеляциях закінчено засїдане, а слїдуюче визначено на четвер.

Буджетова комісия нараджувала ся в понедїлок над правительственним предложенєм в справі реґуляциї плат служби. Референт др.

---

14)

ЯКОВ БАЧІ.

Угорско-босаньске оповіданє Делїго.

(Переклад з нїмецкого).

(Дальше).

Яков зжив ся поволи і з сим житєм. Тужив, що правда, часто за своїми босаньскими братями, і був би охотно хотїв подивити ся на отверте боже небо, але чим дальше поступав на дорозї науки, тим більше заглубляв ся в мудрість книжок. Его учителї зміркували его здібність до науки і отворили ему велику біблїотеку. До всего знаня тодїшних часів стояла ему дорога отвором. Він кинув ся до всего, але лиш божественна наука обходила его близше, житє і мучеництво сьвятих найбільше его займали.

Хто богато перебуває сам один, мусить борзо піддати ся силї уяви, загадочні прочутя виринають в нїм, образи минувшости сплїтають ся з теперішностию, а на сподї тої мозіки видить він глубоко під собою будучність. Коли же гадки у всїх клїточках его мозку обертають ся около одної гадки, тогди настає одушевленє. Так було і з Яковом. Его Зулейка набрала вид покутуючої Маґдалини, а его товариші видїли его нераз, як він лежав хрестом на плитах в церкві і горячо молив ся. Его настоятелї не противились тому, єсть то тайною черцїв, що они роблять місце талантови і дозваляють ему розвивати ся після своїх власних условий. — З того буде ще або мученик або сьвятий — говорили они зовсїм поважно.

Прийшов час висьвячуваня на сьвященика. Ректор, котрий сю будучу підпору монашого чина вельми цїнив, був разом з виднїйшими урядниками републики при сїй торжественній церемонії. Підчас пира виголошувано всїлякі бесїди а отцеви Варнаві припало виголосити тоаст в честь свого вихованка.

— Я — так говорив Варнава — бажав лиш одного в моїм житю: умерти за правдиву віру. Провидїнє боже зіслало на мене лиш малу пробу — я і за то вдячний — але чести смерти оно мене не удостоїло. Але за то ставлю за себе чоловіка, за котрого хоробрість ручу, котрого преданність для віри кождий справедливо хвалить, а котрого Господь Бог певно надїлить вінцем мученика, а тим єсть мій любий брат Яков, названий тепер Іваном, котрого ми всї разом любимо. Най нам жиє!

Підчас дальших бесїд проявив ся і гумор, але нїяково тут про него згадувати. Головна річ була в тім, що, як то Его Сьвітлість пан ректор дома говорив, і монастир і република зискали в нововисьвяченім нову підпору.

Тепер став Яков вже розмірно вільним чоловіком, длятого его товариші по чину радили ся его нераз іменно же запитували о полїтичні погляди що до Турків, але він заєдно відповідав лиш по божому. Найбільше любив він потїшати других та помагати, де можна. Его душа поступила була вже так далеко, що зачинала творити; яко чоловік войсковий, міг би був лиш руйнувати.

Так минуло кілька лїт. Черцї розважали вже чи не вибрати би їм его на ігумена, коли нараз прийшов з Риму приказ, щоби они для церкви центрального монастиря прислали якогось розумного сповідника, котрий би умів говорити також по хорватски або по рацки, а коли би знав ще й якісь инші мови, то тим лїпше. До сьвятого міста приходить з тих сторін тільки путників, що треба конче і такого черця.

Отже они взяли ся радити і радили довго, хто би з них мав туди піти. По сербски і по італїяньски знав з них кождий, але не кождому хотїло ся рушати ся з привітних городів та зпосеред мурів міста, з котрим вже зжили ся. Житє в Римі єсть ще строгійше, а де кождий мусить дома сидїти, там по правдї сказавши, нїкому то не до вподоби. Коли Яков побачив, що они не можуть зважити ся, підняв ся він піти, тим більше, що він і Угор і знає по турецки. Они не хотїли его пустити, але наконець видїли в тім его намірі палець божий, і пристали на то.

Роблено приготовленя до дороги, треба ще лиш було заждати на лїпшу ґалєру. Портовий сторож в Дубровнику казав, що він знає знамените судно, котре могло би заплисти і до

Пентак предложив численні зміни. Іменно вніс, аби для служби почтової, телеґрафічної, як також для всякої иншої служби державної завести одноцїльну систему, а то після чотирох кляс, в котрих кожда мала би три степені платні. Дальше предложив, щоби приняти принцип, що кождий слуга державний мусить зараз на початку своєї служби одержати висшу платню, як то було доси. В розправі яка розвинула ся над тими внесенями, покликав ся мінїстер скарбу на своє заявлене при першім читаню предложеня в палатї послів що-до покритя. Правительство не може згодити ся на то, щоби закон увійшов скорше в жите, заки не буде забезпечене покрите видатків. Без нових доходів мінїстер скарбу не може мимо найлїпшої волї брати на себе одвічальність за нові видатки, тим більше, що они значно збільшать ся внаслїдок управильненя урядничих плат. Вкінци заявив мінїстер, що намірене єсть також полїпшенє долї сторожі скарбової і диюрністів. Але всьо то зависить від того, чи Рада державна ухвалить підвисшенє податку від цукру. По тім заявленю перервано наради.

В справі наміреного замаху на цїсаря Вільгельма доносять ще такі подробицї: Замах мав бути первістно виконаний у Венецїї, але італїяньска полїция довідала ся о тім і перешкодила ему, почім анархісти постановили убити цїсаря в Александриї. Коли дізнали ся, що цїсар не прийде до Єгипту постановили перенести ся до палестиньского міста Яффи. Але на щастє дізнав ся о тім полковник анґлїйский Гаррінґтон, начальник полїциї в Александриї і викрив цїлу справу та перешкодив замахови. На чолї заговору стояв Італїянець Гуґо Парріні, властитель каварнї в Александриї. Парріні, коли его приведено до італїяньского консуля, напав на него так люто, що лиш з трудом удало ся его звязати. Зараз по тім вислїджено і спільників Паррінього і увязнено їх. В мешканях арештованих понаходжено богато анархістичних паперів і часописий, в котрих були статї взиваючі до замордованя короля Гумберта і цїсаря Вільгельма.

Новинки.

Львів дня 20-го жовтня 1898.

— Є. Е. п. Маршалок краєвий гр. Стан. Баденї повернув вчера з Радехова до Львова.

— Всхідно-галицкі зелїзницї льокальні. З добре поінформованого жерела повідомлють, що відкритє руху на будуючих ся всхідно-галицких зелїзничих шляхах має наступити ще сеї осени. Один з тих шляхів лучить між стациями Чортків і Гадинківцї новоутворену стацию „Вигнанка“ з місточком Скалою а стацию „Тересинї“ при тімже шляху з місцевостию Іване пусте. — Другий шлях виходить з нової стациї „Біла Чортківска“, положеної між Чортковом а Калинівщиною і веде через Ягольницю і Тлусте до Залїщик, де лучить ся з буковиньскою зелїзницею льокальною Залїщики-Лужани. — Будова шляху Вигнанка-Скала і Біла чортківска- Залїщики вже майже цїлком окінчена, так, що віддане єї до ужитку буде могло наступити вже в перших днях падолиста. Будова бічного шляху з Тересина до Іваня пустого припинила ся в наслїдок перепон, які були при викупнї ґрунтів на обшарах двірских. Однако тепер будова наближає ся до кінця і імовірно буде шлях відданий до ужитку ще в падолистї с. р. В той спосіб всї зелїзницї, обняті назвою: „всхідно-галицких“, будуть викінчені ще перед тим, заки минє речинець, означений в концесиї, котрий припадає на 1899 рік.

— Конкурс на стипендию ім. Теод. Блажкевича розписує управляючий совіт „Народного Дому“ у Львові. Стипендия — в річній квотї 80 зр. — призначена для учеників шкіл середних і унїверситету. Поданя треба вносити до 30 падолиста с. р.

— Самоубийство божевільного. В шпиталї у Wiener Neustadt умер 15 с. м. прибувший зі Львова мінїстерский секретар Александер Тарновский, котрий стріляв до себе перед кількома тиднями. Покійник збожеволїв в тім напрямі, що мусить себе конче застрілити з причини угорскої угоди.

— Жертва розрухів. В тернопільскім шпиталї помер оногди робітник родом зпід Ряшева, Іван Глива, котрий в часї недавних розрухів т. зв. барабів при будові зелїзницї під Залїщиками ставив опір жандармови, коли той хотів его арештувати. Жандарм ужив оружия і ранив Гливу смертельно, наслїдком чого сей тепер помер.

— Нове жерело нафти відкрито — як доносять до львівских дневників — в селї Гумнисках, березівского повіта. Після обчислень знатоків се жерело може давати денно около 500 метричних сотнарів нафти.

— Небезпечний скок. В понедїлок вечером всїли в Коломиї до поїзду, що ішов до Львова, два Гуцули. Коли дізнали ся, що поїзд їде до Львова а не до Черновець, куди они мали їхати, вискочили з поїзду. Що з ними стало ся, чи живі, чи поубивали ся, доси ще не знати.

— Засипані землею. З Тернополя пишуть: В Острові під Тернополем засипала земля три сїльскі дївчата Антонїю Якубишин, Марию Стешин і Настю Пониту. Люди кинули ся на ратунок і стали скоро відкопувати глину. Завдяки тому удало ся добути живцем Антонїю Якубишин і Марию Стешин; третя дївчина Настя Понита погибла.

— Пригода в Будапештї. Віденьский Fremdenblatt доносить: В суботу по полудни лучив ся — як пишуть будапештеньскі часописи — перед причілком будиньского моста прикрий припадок. Сотки публики зібрало ся в полудне при мостї і на улици Альбрехта, щоби бачити Найясн. Пана, котрий їхав до Ґеделе. Повіз Монарха переїздив около 2-ої години улицею Альбрехта. В хвили, коли повіз скручував на міст, вискочив нагле з товпи якийсь прилично одїтий чоловік і кинув ся перед кіньми на землю. Стоячі побіч полїциянти прискочили живо, аби того чоловіка усунути з дороги. На щастє візник двірского поїзду мав ще досить часу, аби здержати конї. Полїциянтам удало ся лиш з великим трудом відвести лежачого на землї на бік, бо він кидав ся і виривав ся. Цїсар аж по кількох минутах міг поїхати дальше на дворець зелїзницї. Згаданим чоловіком був Антін Гегедїш, заможний горожанин Будапешту, що вже пять разів був в заведеню для божевільних. В суботу кинув ся він під цїсарскі конї також в пристуці божевільности, тому коли приведено его до маґістрату а відтак до дому, відставили его своякн до шпиталю.

— Страшне нещастє на зелїзници лучило ся на двірци в нїмецкім містї Кольонїї. Там на передмідскій стациї Нїппе, де зелїзниця іде півперек улицї, піднїс по переходї поїзду будник рампу, аби перепустити людий, що ждали по обох сторонах зелїзничого шляху. Будник не видїв, що зараз за поїздом іде льокомотива, не видїли того і стоячі коло рампи люди. Отже коли дожидаюча товпа була на середині шин, в'їхала на неї льокомотива. Один старець дістав ся під колеса машини, котра на очах стревоженої публики урвала ему голову. Кільканайцять осіб дуже тяжко покалїчених і неодин з них умре.

— Катастрофа на мори. На дорозї з Льондону до Ню-Йорку лучила ся оногди страшна катастрофа на корабли „Mohegan“. Виплинув він з Льондона в четвер вечером і находило ся на нїм 53 подорожних і 80 людий залоги. Катастрофа наступила в пятницю о 7-ій години вечером недалеко рога „Lizard“, підчас мраки. Корабель дістав

малої пристанї [1]) з дає таку вигоду, якої він ще нїгде не видів. Наконець назначено день виїзду. Та й з міста обіцяло ся богато прийти попращати ся, а коли рознесла ся вість, що „сьвятий“ чернець має в суботу рано від'їзджати, зібрало ся на малій площи коло пристанї повнїсенько людий.

Насамперед цїлували ся з ним его товариші, відтак стискали ему руку достойники міста, аж наконець прийшла хвиля, коли треба було сїдати на малу лодку і по високих филях перевозити ся до ґалери.

В сїй торжественній хвили роздав ся прошиваючий крик розпуки:

— Станьте! Той чоловік то мій! Не везїть его! Ти мене не пізнаєш, Якове?

Люди перестали вимахувати хустками, всїх очи звернули ся на того, що кликав.

Видко було якогось нїби Турка в досить витертім одязї, що складав ся із всїлякої ношї, яка лиш єсть на півострові. Та й в лодцї зачули то кликанє і Яков подивив ся до берега, але не пізнав того чоловіка.

— То мабуть якийсь з сусїдного села, може якийсь потайний християнин. Шкода, що вже не можу ему послужити. Зробіть ему, братя, пізнїйше его волю. — Так сказав чернець до обох своїх товаришів, що відводили его на ґалеру.

Але той Турок, що кликав, не міг успокоїти ся, скочив до якогось човна і хотїв его відвязати.

— Стій! — крикнув надзиратель пристанї. — А ти що робиш?

Ще раз спитав він, а не дїставши відповіди, вислав когось, щоби того чоловіка арештувати.

Турок зміркував, що они хотять зробити, але шнур від човна був так замотаний доокола паля на березї, що він не міг его нїяк розмотати.

— Не руште мене! Пустїть мене, добрі люди! — просив ся той чоловік. Почала ся боротьба та сїпанє так, що вже лиш одна половина присутних людий звертала увагу на від'їзджаючу ґалеру, друга дивила ся на тих, що сїпали ся на човнї.

На головнім машті ґалери розвісили тимчасом вітрило, якор був вже витягнений з води і судно стало плисти на північний захід, щораз борше і борше, так що незадовго було его видко ледви що лиш в головних зарисах...

Тепер вся публика звернула свою увагу на то згіршенє, яке дїяло ся. З певного рода вдоволенєм дивила ся она на то, як той Турок подрапав аж до крови лице полїциянови Зуанови, котрий знаний був в цїлім містї яко великий простачиско. Его товариші прийшли ему на поміч, але Турок все ще боронив ся і тяганинї не було кінця, аж човен перехилив ся і всї понадали у воду.

Тепер збігли ся всї на ратунок і їх витягнено з недуже глубокої води. Борба була би відтак вела ся ще й дальше на суши, як би Турок з провалениими губами — мабуть розде́р їх собі десь об човно — та з блїдим як смерть лицем не був повалив ся без памяти на землю.

Товариші Якова вернули були як-раз на беріг, а що один з них знав ся на лїченю, то побіг зараз до омлївшого і попустив на нїм одіж а відтак став нараз як дурний, мовби розум стратив і сказав:

— Та же то женщина...

Серед товпи зашуміло, пан ректор витрiщив очи, а кількох молодших панів відозвали ся досить неприлично о тих дивних історнях, які бували у тих сьвятих отців.

Кождий хотїв придивити ся тїй Туркини, але ректор казав ту „дурнувату“, що все ще лежала без памяти — бо він зараз від першої хвилї уважав єї за несповна розуму — завести до полїцийного арешту і там замкнути саму одну.

З тої пригоди пішла помовка по цїлім містї, та й черцї самі накликали ся. Та-ж не так то давно стало ся, що один з них — Єронїм Ерґюпак на імя — так дуже забув ся, що наробив їм сорому, за що ему відтак і голову стяли.

— Ну, Яков не такий, за то я ручу — казав Варнава. Дивні ті люди; кілько то мусить не один бороти ся, аж его честноту признають, але ледви лиш якась тїнь промовить против него, то зараз его вже осудять.

— Наводять несьвідомо старого сьв. Августина — шептали молодші — як то не можна знати, що в чиїй голові!

Але настоятель монастиря був приятелем Якова і наказав мовчати, доки аж справа не вияснить ся.

Та на вияснене треба було довго ждати. Та, що наробила такого згіршення, занедужала тяжко. Говорила з горячки так, що нїхто не міг зрозуміти. До неї приставили монахиню від Клярисок, а та таки не могла дати собі ради, коли на недужу прийшов напад.

Коли она подужала, перебрали єї в жі-

---

[1]) Велика пристань в Дубровнику (в Raгузї) єсть Гравоза.

ся на скали і ушкодив ся. В короткім часї, бо в 20 мінутах пішов під воду. Залога корабля з капітаном поступала по геройски. Капітан стояв до остатної хвилї на містку і розказував. Старали ся випомпувати воду з корабля і рівночасно спущено два ратункові човна, в котрих уміщено женщини. З подорожних згинуло лише 4 особи а між ними одна Німкиня Ґрумбрехт. З моряків уратовало ся лише чотирнайцятьох. Капітан корабля утонув. Коли корабель ударив о скалу, подорожні були власне при вечері. Всї тодї вибігли на поклад. Мужчини кричали і плакали, женщини млїли з перестраху. Всї рвали ся одночасно до ратункових лодий, але капітан умів привернути порядок. Декотрі з подорожних і моряків кидали ся до води, щоби плинути до берега. Ратункова лодь з „Falmouth“ уратувала чотирнайцятьох моряків. Пароход „Penguin“ уратував одного подорожного, що сидїв 7 годин в водї. Розбитий корабель належав до атлянтийского Товариства транспортового, а подорожні були переважно Американцї.

— **Від Кристинополя пишуть:** Сего лїта побудовано в Сїлци белскім дім для служебниць Прч. Д. М. враз з лїтурґічною каплицею, і дня 11 вересня відбуло ся благословенє. Окрім кількох хрестних походів з поблизьких сїл, бачили ми на тім торжестві протоігумена Ч. С. В. В. о. др. Сарницкого, декана і місцевого пароха о. В. Чернецкого, о. К. Селецкого з Жужеля, о. А. Лаврецкого з Добрачина, кількох оо. Василїян з Кристинополя а межи ними ґрафа Толстого. Першу лїтургію в каплици відслужив о. др. Сарницкий при гармонійнім співі служебниць. Дім з огородом і полем записали заходами о. К. Селецкого служебницям господарі Павло і Парашка Шеремети, забезпечивши собі по-при служебницях удержанє до смерти.

— **Перенесенє цїлого дому.** Того лїта перенесено в Москві поверховий дім з одного місця на друге. Дім має 10 сяжнїв довжини і 5·75 широти, а пересунено єго о 24 сяжнїв з первістного місця. В тій цїли відвиловано фундамент дому, підложено рельси, а під рельси вальцї при помочи специяльних технїчних приладів. Щоби мури не пукали, на цїлий дім наложено великі зелїзні рами. Вага дому враз з зелїзною рамою виносила около мілїон кільограмів. Є то перший факт перенесеня каменицї в Европі. До сего часу переношено доми лише в Америцї. Але в Америцї переносять дім з місця на місце о много лекше, бо там в цїлком инший спосіб будують доми. Там будують наперед велику клїтку з зелїзних шин, а відтак порожні місця помежи шинами замуровують цеглою. При пересуваню такого дому нема бодай обави, що він завалить ся. В деяких европейских столицях пробують також будувати такі доми.

— **Сильний вихор,** який зірвав ся передвчера в полуднє у Львові, наробив богато шкоди в місті і став ся причиною двох нещасть. Субект в торговли капелюхів М. Мілера, Болеслав Гікель був занятий в тім часї при виставовім вікнї. Нараз вихор захопив широку і високу на кілька метрів шибу і розбив єї о голову Гікля на дрібні кусники. Скло вбило ся нещасному в тїло, так що аж ратункова стация мусїла єму прийти в поміч. Рівночасно завалив вихор при ул. Дверницкого стїну третого поверха будуючої ся каменицї, при чім румовище засипало поспадавших мулярів: Грабара і Цвиклиньского. Ратункова стация, осмотривши страшні рани, відставила обох до шпитали. — Той самий вихор поперерывав телефонїчні дроти на лінії Відень-Львів, наслїдком чого телефонїчна комунїкация між сими містами на якийсь час устала.

Телеґрами.

Відень 20 жовтня. Wiener Abendpost доносить, що дня 18 с. м. помер в тамошнім загальнім шпитали служачий, що був занятий в ляборатории, призначеній на розслїди над заразою джуми. При секциї викрито в трупі бактерії джуми. Заряджено средства, щоби недопустити до дальшого шереня зарази.

Льондон 20 жовтня. З порту Довер вислано на Крету полк піхоти.

Новий Йорк 20 жовтня. З Манїлї доносять, що против Аґінальда утворив ся заговор, аби єго убити. Аґінальдо відкрив заговор і велїв кількох заговірників розстріляти.

Торг збіжевий.

Львів дня 19-го жовтня: Пшениця 8·60 до 8·70 зр.; жито 6·90 до 7·20; ячмінь броварний 6·— до 6·50; ячмінь пашний 5·50 до 5·75 овес 5·75 до 6·—; ріпак 11·25 до 11·40; горох 6·50 до 8·50; вика 0·— до 0·—; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 0·— до 0·—; гречка 8·50 до 9·—; конюшина червона галицка 45·— до 50·—; шведска —·— до —·—; біла 35·— до 40·—; тимотка 15·— до 17·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·70 до 5·90; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—.

ночу одїж і поставили перед суд. Єї блїде лице і красні очи викликали загальне сочувство. — То якась нещаслива — казали самі судиї.

Розпочав ся протокол і єї спитали, хто она.

— Того не скажу — відповіла она понуро.

— Чому не скажеш?

— Тому, що не скажу!

— Чому ти перебрала ся за мужчину? Чи ти того не знаєш, що то погано, хоч ти й Туркиня?

— Вам ніяке дїло до того.

Все то говорила она таким визиваючим, зухвалим голосом, що судиї не знаючи собі ради, лиш подивили ся один по другім. Один з них відозвав ся по латині, що не завадило би взяти єї великі пальцї в шруби. Але предсїдатель трибуналу був людяним, добрим чоловіком. Він находив ся по сьвітї і знав людску душу. Він сказав на то, що недужу не можна брати на тортури. Відтак став сам випитувати дївчину, дружно і лагідно: може она має яку гризоту, то нехай скаже, а може она мала яке дїло до того монаха, котрого називала Яковом?

Дївчина розплакала ся і плакала через хвилю а відтак сказала рішучим голосом:

— Мої панове, я була в блуді; мене напала моя хороба і я мала єго за якогось давного знакомого.

Більше нїчого не виповіла. Суд постановив не видавати нїякого вироку, бо женщина, що перебирає ся по мужески, то або несповна розуму або якась злочинниця. Але що ся жінка чи дївчина, видко, якась божевільна, то місто поручає Клярискам постарати ся о єї поправу. Бо то може часом бути, що когось чорт опанує а на то нема лїпшої ради, як покута і острі кари. Скоро та женщина поправить ся, то може собі іти, куди схоче.

Той вирок вернув Якову назад єго честь, і ще лиш кілька злих язиків плели якийсь час ще дальше, аж наконець і они притихли. Найбільше клопоту робила дївчина черпицям, що мали єї поправляти. Стара ігуменя не знала собі відради з причини тої подїї з Єрґюпаком і єї давна зглядність перемінила ся тепер в строгість. Всечестна старушка дуже тим зажурила ся, що їй віддано до поправи ту якусь заволоку. Она наказала надзирательцї, щоби та з початку обходила ся з тою заволокою добре, але скоро би не могла дати собі з нею ради, нехай о тім дасть знати.

Недужа була впрочім в перших тиждfestнях вовсїм спокійна, робила то, що їй казали, лиш не хотїла брати участи в церковних церемонїях, так, що вже сумнївали ся, чи она християнка. Ігуменя, розуміє ся, не могла того стерпіти, картала єї остро за то і загровила строгою карою, коли би она ще дальше робила таке згіршенє. Дївчина відповіла на то дивною мішаниною язиків, але все-таки зрозумілими проклонами, яких мури сего монастиря ще не чули. Тогди стара ігуменя скликала сестри, щоби уперту замкнути до карної келї.

Але то легко було сказати а не так легко зробити, бо сильна в руках дївчина, очевидно призвичаєна до бійки не пощадила монахинь і добре їх побила. На сором, мусїли аж завізвати полїцию з міста на поміч.

(Дальше буде).

Курс львівский.

Дня 19 жовтня 1898.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	376·—	386·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	200·—	210·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	291·—	294·—
Акциї гарбарнї Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	261·—	266·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96.50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·—	110·70
Банку гіпот. 4½%	100·10	100·80
4²/₂% листи застав. Банку краєв.	100.90	101·60
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·50	98·20
„ „ 4% льос. в 41 лїт.	97·50	98·90
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	95·70	96·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·20	97·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·30	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·30	98·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	95·30	96·00
IV. Льоси.		
Міста Кракова	26·50	28·50
Міста Станиславова	50·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	19·50	20·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·25	11·25
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	25·—	27·—
Базиліка (Курс віденьский)	6·70	7·—
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·61	5·71
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок німецких	58·70	59·10
Доляр америк.	2·40	2·50

Надіслане.

100.000 корон, 25.000 корон і 10.000 корон суть Головні виграни льосів великої **ювілейної Виставн.** Звертаємо сим увагу наших Вп. Читателів, що ті виграні також **готівкою** з 20% на податок будуть виплачані. Тягнене відбуде ся вже дня 22-го жовтня 1898.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).